

Arrest

nr. 301 315 van 12 februari 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Paul Delvaux 2
4000 LIEGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeizjaanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 januari 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat J. WALDMANN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoeker dient op 6 september 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

Verweerder stelt, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker voorheen reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Nederland op 2 april 2023 en in Duitsland op 22 juni 2022.

1.2 Op 15 september 2023 verzoekt verweerder de Duitse en Nederlandse autoriteiten om verzoeker terug te nemen. Op 25 september 2023 weigerden de Nederlandse instanties verzoeker terug te nemen. De Duitse instanties daarentegen stemden in met toepassing van artikel 18 (1) d van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 29 januari 2024 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te

heten:

naam: [A.]

voornaam: [M.]

geboortedatum: [...]1973

geboorteplaats: Bakou

nationaliteit: Azerbeidzjan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer M. A., verder de betrokkene, die staatsburger van Azerbeidzjan verklaarde te zijn, diende op 06.09.2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde geen identiteits- of reisdocumenten voor. Tijdens het gehoor stelde de betrokkene dat hij zijn paspoort in Duitsland is verloren en dat hij nooit in het bezit is geweest van andere documenten.

De vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening (EU) nr. 603/2013 (EU) werden opgeslagen. Dit onderzoek leidde tot treffers die aantonen dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Nederland op 02.04.2023 en in Duitsland op 22.06.2022.

Op 10.01.2024 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene stelde verder geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

De betrokkene verklaarde dat hij Azerbeidzjan in de zomer van 2018 verliet. Hij reisde met de bus naar Turkije. Hij verklaarde dat hij drie jaar in Turkije verbleef. Vervolgens reisde de betrokkene opnieuw naar Azerbeidzjan. Een maand later reisde hij met het vliegtuig via Rusland naar Polen. De betrokkene stelde dat hij in Polen werkte. Na acht tot twaalf maanden reisde hij naar Duitsland. Hij diende er een verzoek om internationale bescherming in, maar werd geweigerd. Vijf tot zes maanden later reisde de betrokkene met de trein naar Nederland. Hij diende er een verzoek om internationale bescherming in. Hij ontving naar eigen zeggen een weigering. Na vijf tot zes maanden reisde de betrokkene in september 2023 naar België. Op 15.09.2023 werden de Duitse en Nederlandse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 25.09.2023 weigerden de Nederlandse instanties de betrokkene terug te nemen. Op 18.09.2023 stemden de Duitse instanties met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013 in met de terugname van de betrokkene. De Duitse instanties vragen om de betrokkene over te dragen via de luchthaven van München, van maandag tot donderdag tot 14u en op vrijdag tot 11u. De betrokkene is in Duitsland gekend als A., M., M, 04.07.1973/Baku, Azerbeidzjan; A., A. A., 04.07.1973/Baku, Azerbeidzjan; A., M., 04.07.1973/Baku, Azerbeidzjan; A., M., 04.09.1973/Baku, Azerbeidzjan.

Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Duitsland.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is

uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Duitsland is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Duitsland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Duitsland kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen beschermingsverzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810), waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Duitsland staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat indien de betrokkene klachten zou hebben betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, hij deze dient te richten tot de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig tot het EHRM en dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

De betrokkene stelde dat hij besloot een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België omdat hij niet bij zijn bewustzijn was toen hij in België terecht kwam en het dus niet zijn eigen keuze was. Hij stelde dat hij het leuk vindt in België, dat het er niet slecht is en dat hij er kan leven. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij tegen Duitsland is en er niet naartoe wil. Hij verklaarde dat hij in Duitsland niet juist is behandeld. Hij stelde dat hij twee of drie keer is aangevallen geweest door verdachte personen. De betrokkene verklaarde dat hij niet weet of dat deze personen van de overheid waren, maar ze hadden aldus de betrokkene een uniform aan. Hij stelde dat er een overval op hem werd gepleegd. De betrokkene verklaarde dat als Duitsland belooft dat ze alles goed voor hem gaan regelen, hij het iets anders vindt, maar dat is een uitzondering en zal aldus de betrokkene niet gebeuren. De betrokkene stelde geen klacht tegen de overvallers te hebben ingediend omdat hij niet wist hoe hij dit moest doen. De betrokkene stelde ten slotte in Duitsland opvang en medische zorg te hebben gekregen. Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat dat hij tegen Duitsland is, dat hij niet bij zijn bewustzijn was toen hij in België terecht kwam, dat hij het leuk vindt in België, dat het er niet slecht is en dat hij er kan leven, merken we allereerst op dat Duitsland, net als België, partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Voorts merken we op dat de toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 impliceert dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar zij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dat de betrokkene een voorkeur heeft voor België doet ook geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Duitsland. Verordening (EU) nr. 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium voor de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat hij in Duitsland niet juist is behandeld, dat hij twee of drie keer is aangevallen geweest door verdachte personen die een uniform aanhadden en een overval op hem pleegden, merken we op dat de betrokkene de verklaring niet verder duidde aan de hand van concrete verklaringen, de omstandigheden van deze vermeende feiten niet verder duidde en tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. We merken in dit verband op dat Duitsland, net als België, partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit niet zo zou zijn.

Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien de betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Duitse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat hij geen klacht tegen de overvallers heeft ingediend omdat hij niet wist hoe hij dat moest doen, wijzen we er op dat de betrokkene zich, in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid, kon wenden tot de bevoegde instanties in Duitsland, hetgeen hij volgens zijn verklaringen niet zou hebben gedaan. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties, of dat de bevoegde instanties het zouden nalaten de betrokkene, in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid, hierin te horen en te beschermen.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat het uitzonderlijk zou zijn moesten de Duitse instanties alles goed voor hem gaan regelen, merken we op dat de Duitse instanties op 18.09.2023 instemden met de terugname van de betrokkene. De betrokkene zal na overdracht een nieuw verzoek om internationale bescherming in Duitsland kunnen indienen. De betrokkene zal dan gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

De betrokkene maakte tijdens zijn gehoor geen gewag van andere ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We merken op dat de betrokkene stelde dat hij in Duitsland opvang en medische zorg kreeg.

De Duitse instanties stemden op 18.09.2023 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013: “de verantwoordelijke lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland “indirect refoulement” impliceert, wijzen we erop dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Duitsland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand in Duitsland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810), waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We zijn er ons van bewust dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Duitsland. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig bij het EHRM. Er is hierbij geen taak weggelegd voor de Belgische instanties en een in België ingediend verzoek om internationale bescherming vormt geen “rechtsmiddel” tegen de afwijzing van een voorafgaand in Duitsland ingediend verzoek.

De instemming van de Duitse instanties conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Duitsland ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp, was van een (finale) afwijzing. De gegrondheid van de vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Duitse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Duitse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Duitsland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen in Duitsland zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Duitsland niet verlieten.

In het rapport over internationale bescherming in Duitsland van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Marlene Stiller en Paula Hoffmeyer-Zlotnik, "Asylum Information Database – Country Report - : Germany – 2022 update", laatste update op 06.04.2023, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/04/AIDA-DE_2022update.pdf, verder AIDA rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen die in het kader van de Dublin-verordening aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 64, "There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany."). Het rapport meldt dat personen wiens verzoek reeds finaal werd afgewezen, zoals het geval is bij de betrokkene, het voorwerp kunnen zijn van een beslissing tot vasthouding (pagina 64, "If their application had already been rejected by a final decision, it is possible for them to be placed in pre-removal detention upon return to Germany."). Het enkele gegeven dat na overdracht mogelijk een beslissing tot vasthouding kan volgen leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht een met artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling te beurt zal vallen. Het wordt niet aannemelijk gemaakt dat een mogelijke detentie of de omstandigheden van die detentie zodanig zouden zijn dat zou moeten worden geconcludeerd dat de Duitse autoriteiten niet voldoen aan hun verdragsrechtelijke verplichtingen.

Het AIDA rapport meldt dat verzoekers die in het bezit zijn van een 'Aufenthaltsgestattung' na drie maanden verblijf en op discretionaire basis kunnen werken in dienstverband, en sinds een wetwijziging in 2020 ook als zelfstandige (pagina 137, "Outside of reception centres, asylum seekers with a permission to stay (Aufenthaltsgestattung) are not allowed to take up employment during the first 3 months of their stay on the territory, after which they can be permitted to do so on a discretionary basis."). Het rapport stelt tevens dat volwassen verzoekers om internationale bescherming toegang hebben tot taalonderwijs en hoger onderwijs, maar maakt gewag van belemmeringen op het gebied van toegankelijkheid, zoals het hebben van bepaalde kwalificaties en een voldoende kennis van het Duits. We zijn van oordeel dat dit niet getuigt van een dermate hoog niveau van hardheid dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM tot gevolg dreigt te hebben.

Het rapport meldt dat de levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen voor verzoekers kunnen verschillen en soms het voorwerp zijn van kritiek (pagina 131, "The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs – especially in light of the extended obligatory stay in these facilities."). We zijn van oordeel dat dit echter niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Verzoekers hebben in Duitsland tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht op kosteloze rechtsbijstand. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Duitsland kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Hetzelfde dient te worden gesteld met betrekking tot het feit dat het verstrekken van kosteloze juridische bijstand in geval van een beroep tegen een afwijzing afhankelijk is van een onderzoek naar de kans op slagen van het beroep (pagina 47, "The granting of legal aid is dependent on how the court rates the chances of success."), aangezien hierin wordt voorzien door artikel 20(3) van Richtlijn 2013/32/EU.

Betreffende zijn gezondheid verklaarde de betrokkene bij zijn aanmelding dat hij hepatitis B heeft en verslaafd is aan methadon. Tijdens het gehoor stelde de betrokkene dat hij drugsverslaafd is en dat hij in behandeling is bij een arts. Hij verklaarde dat hij onder invloed was van methadon. Er werden tot op heden door de betrokkene geen medische attesten of andere documenten betreffende zijn fysieke gezondheidstoestand aangebracht. De betrokkene voerde geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige* mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA rapport stelt dat de toegang tot dringende gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland wettelijk is gewaarborgd (pagina 142). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming

dermate problematisch is dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen.

We merken verder op dat de Duitse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomst-documenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Duitse autoriteiten (4).”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij reeds administratief van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op zijn overdracht naar Duitsland.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is *in casu* voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2.1. Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van artikel 13 van de Dublin III-verordening. Verzoeker heeft op 22 juni 2022 in Duitsland een verzoek om internationale bescherming ingediend. Duitsland wordt door verweerder beschouwd als de lidstaat waar verzoeker is binnengekomen vanuit een

derde staat, zoals bedoeld in artikel 13 van de Dublin III-verordening. Verzoeker stelt zich de vraag of de twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden niet al overschreden zijn waardoor de verantwoordelijkheid van Duitsland is beëindigd.

2.2.2. Verzoeker gaat er volledig aan voorbij dat de verantwoordelijkheid van Duitsland thans geenszins stoelt op een illegale grensoverschrijding, zoals geregeld in artikel 13 van de Dublin III-verordening, maar op een Eurodac-hit die een asielaanvraag in Duitsland (en in Nederland) heeft aangetoond en waarbij Duitsland op grond van artikel 18, 1, d van de Dublin III-verordening de terugname heeft aanvaard. Verzoeker verklaarde zelf naar Duitsland te zijn gereisd en daar eerder een asielaanvraag te hebben ingediend die werd afgesloten.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie in zijn recent arrest A.S. t. Slovenië van 26 juli 2017 (zaak C-490/16) heeft verduidelijkt hoe de termijn van twaalf maanden vermeld in artikel 13, lid 1 van de Dublin III-verordening moet geïnterpreteerd worden. Het Hof stelt legt een link met artikel 7, lid 2 en stelt hieromtrent: *“52 Aangaande – in de eerste plaats – de termijn van artikel 13, lid 1, van de Dublin III-verordening zij opgemerkt dat artikel 7, lid 2, ervan preciseert dat welke lidstaat met toepassing van de criteria van hoofdstuk III van deze verordening verantwoordelijk is, wordt bepaald op grond van de situatie op het tijdstip waarop de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming voor de eerste maal bij een lidstaat indient. 53 Bijgevolg moet de laatste volzin van artikel 13, lid 1, van deze verordening aldus worden opgevat dat de lidstaat wiens buitengrens een derdelander illegaal heeft overschreden, niet langer op basis van deze bepaling verantwoordelijk kan worden gehouden indien de termijn van twaalf maanden na illegale overschrijding van deze grens reeds is verstreken op de datum waarop de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming voor de eerste maal bij een lidstaat indient. 55 In een situatie als in het hoofdgeding, waarin een verzoek om internationale bescherming is ingediend minder dan twaalf maanden na de illegale overschrijding van de grens van een lidstaat, staat de regel van de laatste volzin van artikel 13, lid 1, van de Dublin III-verordening niet in de weg aan toepassing van dit verantwoordelijkheids criterium.”*

Verzoeker verwijst dus niet enkel verkeerdelijk naar de toepasbaarheid van artikel 13, aangezien thans de verantwoordelijkheid stoelt op een internationaal beschermingsverzoek en niet op illegale grensoverschrijding in Duitsland, maar verwijst voor de berekening van die termijn eveneens verkeerdelijk naar het ogenblik van zijn verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken. Met andere woorden, enkel indien de verantwoordelijkheid van Duitsland ware gestoeld op een illegale grensoverschrijding – *quod non in casu* – en verzoeker in die situatie meer dan een jaar later een beschermingsverzoek in België zou ingediend hebben, zonder ook nog eens ondertussen een beschermingsverzoek in Nederland ingediend te hebben zoals *in casu*, dan zou de Duitse verantwoordelijkheid vervallen geweest zijn.

Het eerste middel is *prima facie* niet ernstig.

2.2.3. In het tweede middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest.

Verzoeker betoogt dat er systematische tekortkomingen zijn in het opvangsysteem in Duitsland. Hij verwijst naar en citeert uit het AIDA-rapport van 2022, update april 2023. Verzoeker wijt de tekortkomingen aan de massale instroom van migranten waardoor asielzoekers op straat moeten leven of in overvolle opvangcentra verblijven met een verslechtering van de materiële opvangvoorzieningen. In 2022 is deze situatie nog verder verslechterd als gevolg van de oorlog in Oekraïne en de situatie in Afghanistan. Verzoeker citeert nog uit een persartikel.

Verzoeker wijst vervolgens op tekortkomingen in de gezondheidszorg en verwijst naar het AIDA-rapport waarin auteurs melding maken van factoren die een vlotte en adequate toegang tot de gezondheidszorg kunnen belemmeren. Verzoeker merkt tevens op dat verweerder geen specifieke garanties heeft gevraagd, aangepast aan zijn profiel en medische situatie. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat hij hepatitis B heeft en verslaafd is aan methadon. Verzoeker meent dat hij niet de nodige zorgen zal krijgen in Duitsland en citeert uit een rapport uit Journal of Migration and Health van 2023. Uit dit rapport blijkt niet alleen dat de gezondheidszorg voor asielzoekers beperkt is tot 18 maanden maar dat men een certificaat of *“Krankenschein”* moet voorleggen vooraleer men toegang tot die zorgen kan verkrijgen. De gebrekkige kennis en informatie over de afgifte van die certificaten zorgt voor een belemmering voor het verkrijgen van de goedkeuring van de medische kosten.

Vervolgens wijst verzoeker op de tekortkomingen in de juridische hulp en kosteloze rechtsbijstand. Zo hebben asielzoekers tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht op kosteloze rechtsbijstand. Verzoeker

citeert uit het AIDA-rapport en stelt dat dit voor hem problematisch is aangezien hij niet over de financiële middelen beschikt om juridische bijstand te krijgen bij een terugkeer.

Ten slotte wijst verzoeker erop dat de Duitse autoriteiten mensen beletten de grens over te steken en hen uitwijzen zonder hun beschermingsbehoeften te hebben onderzocht, hetgeen een schending is van het non-refoulementbeginsel. Verzoeker citeert uit het AIDA-rapport, Human Rights Watch 2018, Le Parisien 2018 en stelt dat uit deze persartikelen en rapporten ook een slechte behandeling van migranten blijkt. Verzoeker meent dat verweerder heeft nagelaten een grond onderzoek van de situatie in Duitsland uit te voeren.

2.2.4. Waar verzoeker de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht stelt de Raad vast dat de motieven van de in zijnen hoofde genomen beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de desbetreffende artikelen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan artikel 4 van het Handvest en bepaalt het volgende: *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land en de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker zal worden overgedragen aan Duitsland, nu hij in dit land reeds eerder een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Deze elementen kunnen ook op duidelijke wijze in deze beslissing zelf worden gelezen. Duitsland is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Stelsel (GEAS). Er kan dan ook van worden uitgegaan dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene door de Duitse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel nog in herinnering

gebracht (zie HvJ, 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland, §§83-85).

De eventuele tekortkomingen in de asielpcedure en opvangomstandigheden in Duitsland vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – dat overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3 van het Handvest dezelfde zijn als deze die er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland, nr. C-163/17, §§ 91-92).

Uit de rechtspraak blijkt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zijn verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

Wat zijn persoonlijke situatie betreft, blijkt uit het Dublin-interview van 10 januari 2024, dat in het administratief dossier is opgenomen, dat verzoeker verklaarde dat België niet zijn eigen keuze was maar dat hij het hier leuk vindt en hij hier kan leven. Deze reden betekent evenwel niet dat België verantwoordelijk zou worden voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Met betrekking tot de redenen waarom hij zich verzette tegen een overdracht aan Duitsland, vermeldde hij dat hij twee of drie keer werd aangevallen door verdachte personen die een uniform aan hadden. Hij heeft geen klacht ingediend tegen deze onbekende personen. Op de vraag of hij opvang kreeg in Duitsland en medische zorg antwoordde verzoeker positief.

In weerwil van verzoekers betoog blijkt uit het AIDA-rapport, waaruit verzoeker overigens eveneens citeert op een selectieve wijze, niet dat verzoeker na een Dublin-overdracht niet opgevangen zal worden (AIDA rapport pp. 64-65). In het overname-akkoord van Duitsland is overigens uitdrukkelijk vermeld dat verzoeker zich bij aankomst in Duitsland dient aan te melden bij het opvangcentrum EAE Eggendorf te Deggendorf. Hij kan aldus niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij in Duitsland eventueel op straat zal belanden.

Indien een eerder verzoek om internationale bescherming reeds werd afgewezen, is het wel mogelijk dat verzoeker wordt opgesloten met het oog op verwijdering (Ibid.). Blijkens het AIDA-rapport zal zijn verzoek om internationale bescherming als een volgend verzoek ('subsequent application') worden beschouwd waarbij, met het oog op de toelaatbaarheid, aan bepaalde voorwaarden moet worden voldaan (AIDA-rapport pp. 89-93). Verzoeker toont in zijn middel niet aan dat er op dit punt redenen zouden zijn om het interstatelijk vertrouwensbeginsel overboord te gooien. Met betrekking tot het resultaat van zijn asielpcedure in Duitsland, wordt in de bestreden beslissing trouwens het volgende gesteld:

“We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland “indirect refoulement” impliceert, wijzen we erop dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Duitsland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus

of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand in Duitsland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

(...)

De instemming van de Duitse instanties conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Duitsland ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp, was van een (finale) afwijzing. De gegrondheid van de vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Duitse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Duitse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Duitsland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen in Duitsland zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Duitsland niet verlieten."

Verder kan in de bestreden beslissing worden gelezen dat in het AIDA-rapport "wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen die in het kader van de Dublin-verordening aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 64, "There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany."). Het rapport meldt dat personen wiens verzoek reeds finaal werd afgewezen, zoals het geval is bij de betrokkene, het voorwerp kunnen zijn van een beslissing tot vasthouding (pagina 64, "If their application had already been rejected by a final decision, it is possible for them to be placed in pre-removal detention upon return to Germany."). Het enkele gegeven dat na overdracht mogelijk een beslissing tot vasthouding kan volgen leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht een met artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling te beurt zal vallen. Het wordt niet aannemelijk gemaakt dat een mogelijke detentie of de omstandigheden van die detentie zodanig zouden zijn dat zou moeten worden geconcludeerd dat de Duitse autoriteiten niet voldoen aan hun verdragsrechtelijke verplichtingen."

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt te vrezen geen opvang te krijgen door de massale instroom van asielzoekers als gevolg van de oorlog in Oekraïne en de situatie in Afghanistan. Het AIDA-rapport stelt evenwel dat er geen instanties zijn waarbij verzoekers geen toegang krijgen tot opvang wegens een tekort aan plaatsen (AIDA-rapport, pagina 130). Waar verzoeker wijst op een verslechtering van de materiële opvangvoorzieningen wijst de Raad op het EUAA-rapport dat stelt dat verzoekers die vinden dat niet aan hun recht op materiële opvangvoorzieningen wordt voldaan, zich kunnen wenden tot een administratieve rechtbank (en bijvoorbeeld een objectie/klacht/urgent verzoek kunnen indienen).

Waar verzoeker verwijst naar zijn medische problematiek wordt in de bestreden beslissing, in weerwil van verzoekers betoog, weldegelijk rekening gehouden met zijn verklaringen. Er wordt hierover gemotiveerd als volgt:

"Betreffende zijn gezondheid verklaarde de betrokkene bij zijn aanmelding dat hij hepatitis B heeft en verslaafd is aan methadon. Tijdens het gehoor stelde de betrokkene dat hij drugsverslaafd is en dat hij in behandeling is bij een arts. Hij verklaarde dat hij onder invloed was van methadon. Er werden tot op heden door de betrokkene geen medische attesten of andere documenten betreffende zijn fysieke gezondheidstoestand aangebracht. De betrokkene voerde geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige* mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren."

De Raad stelt vast dat, hoewel verzoeker verklaarde te worden behandeld met methadon voor zijn drugsverslaving en zou worden opgevolgd door een arts in België, geen stukken kan voorleggen die zijn behandeling of verslaving kunnen bevestigen. Meer zelfs, ter terechtzitting wordt aan de advocaat van

verzoeker gevraagd of de naam van de behandelende arts gekend is. Verzoekers advocaat verklaart dat zij geen stukken of informatie heeft kunnen verkrijgen over de medische behandeling en dat verzoeker zelf ook niet weet wie zijn behandelende arts is. Bovendien blijkt niet dat verzoeker in dat verband een medische behandeling krijgt in het gesloten centrum, alwaar hij sinds 29 januari 2024 verblijft. Uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 31 januari 2024 werd onderzocht door de centrum-arts die vaststelde dat hij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk zou kunnen inhouden op artikel 3 van het EVRM en dat hij geschikt is verklaard om in het centrum te verblijven. Verzoeker kan verweerder ook bezwaarlijk verwijten geen garanties te hebben gevraagd aan Duitsland betreffende de medische opvolging, nu hij geenszins heeft aangetoond onder medische behandeling te zijn.

Verder motiveert verweerder in de bestreden beslissing:

“Het AIDA rapport stelt dat de toegang tot dringende gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland wettelijk is gewaarborgd (pagina 142). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.”

Verweerder merkt bovendien op dat de Duitse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van verzoeker. De Raad stelt tevens vast dat in het overname-akkoord van Duitsland de Duitse autoriteiten reeds hebben aangegeven bij welk opvangcentrum verzoeker zich mag melden. Bovendien verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor op 10 januari 2024 dat hij medische zorg kreeg in Duitsland. Verzoeker toont bijgevolg geenszins aan dat hij verstoken zal blijven van medische zorg in Duitsland.

Waar verzoeker stelt dat hij geen recht zal hebben op juridische hulp en kosteloze rechtsbijstand wordt in de bestreden beslissing dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“Verzoekers hebben in Duitsland tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht op kosteloze rechtsbijstand.

Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Duitsland kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Hetzelfde dient te worden gesteld met betrekking tot het feit dat het verstrekken van kosteloze juridische bijstand in geval van een beroep tegen een afwijzing afhankelijk is van een onderzoek naar de kans op slagen van het beroep (pagina 47, “The granting of legal aid is dependent on how the court rates the chances of success.”), aangezien hierin wordt voorzien door artikel 20(3) van Richtlijn 2013/32/EU.”

Verzoeker toont het tegendeel niet aan. De Raad kan verweerder ook volgen waar hij in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker, indien hij klachten heeft betreffende de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, hij deze dient te richten tot de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig tot het EHRM.

Ten slotte wijst verzoeker erop dat de Duitse autoriteiten mensen beletten de grens over te steken en hen uitwijzen zonder hun beschermingsbehoeften te hebben onderzocht, hetgeen een schending is van het non-refoulementbeginsel. Verzoeker citeert uit het AIDA-rapport, Human Rights Watch 2018, Le Parisien 2018 en stelt dat uit deze persartikelen en rapporten ook een slechte behandeling van migranten blijkt. Verzoeker meent dat verweerder heeft nagelaten een grond onderzoek van de situatie in Duitsland uit te voeren.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker verwijst naar rapporten en persartikelen van zes jaar geleden die bijgevolg bezwaarlijk als actueel kunnen worden beschouwd. Verzoeker valt onder de bepalingen van de Dublin III-verordening en wordt overgedragen aan Duitsland nadat de Duitse instanties daartoe hun akkoord verleenden. Er zijn *prima facie* geen rapporten gekend die gewag maken van ‘pushbacks’ voor wat betreft personen die op grond van de Dublin III-verordening worden overgedragen aan Duitsland. Verzoeker die overigens zelf heeft verklaard dat hij reeds een procedure om internationale bescherming

te verkrijgen heeft doorlopen, en niet is belet de grens over te steken zonder dat zijn beschermingsbehoefte werd onderzocht, toont niet aan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement niet respecteert.

De vage uiteenzetting over de “*slechte behandeling*” van migranten in Duitsland, volstaat ook niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. In de mate dat verzoeker in dit verband verwijst naar zijn verklaring tijdens het verhoor op 10 januari 2024 dat hij twee of drie keer is aangevallen door personen in uniform heeft verweerder weldegelijk rekening gehouden met dit element. Dienaangaande motiveert hij:

“Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat hij in Duitsland niet juist is behandeld, dat hij twee of drie keer is aangevallen geweest door verdachte personen die een uniform aanhadden en een overval op hem pleegden, merken we op dat de betrokkene de verklaring niet verder duidde aan de hand van concrete verklaringen, de omstandigheden van deze vermeende feiten niet verder duidde en tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. We merken in dit verband op dat Duitsland, net als België, partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit niet zo zou zijn.

Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien de betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Duitse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat hij geen klacht tegen de overvallers heeft ingediend omdat hij niet wist hoe hij dat moest doen, wijzen we er op dat de betrokkene zich, in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid, kon wenden tot de bevoegde instanties in Duitsland, hetgeen hij volgens zijn verklaringen niet zou hebben gedaan. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties, of dat de bevoegde instanties het zouden nalaten de betrokkene, in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid, hierin te horen en te beschermen.”

Verzoeker laat deze passage onbesproken en brengt deze aldus niet aan het wankelen.

Uit het voorgaande moet worden besloten dat verzoeker *prima facie* niet heeft aangetoond dat verweerder op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat niet aannemelijk werd gemaakt dat hij door overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Nu niet blijkt dat ernstig moet worden gevreesd dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, kan ook niet worden aangenomen dat verweerder zich, gelet op artikel 3, lid 2 van de Dublin III-verordening, alsnog vernatwoordelijk diende te verklaren.

Het tweede middel is *prima facie* niet ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.4.1. In het verzoekschrift voert verzoeker betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat hij vreest geen toegang te hebben tot de noodzakelijke medische zorg en geen materiële opvang zal genieten waardoor hij in extreme armoede zal terechtkomen, niet in staat zich te huisvesten, voeden en wassen. Hij stelt verder dat hij in onmenselijke en vernederende omstandigheden zal terechtkomen door de slechte levensomstandigheden in de opvangkampen in Duitsland. Dat zijn asielpprocedure onvolledig of verkeerd zal worden behandeld ingevolge een gebrek aan tolken/juridische bijstand, dan wel dat hij slachtoffer zal worden van indirect-refoulement. Verzoeker concludeert dat, in het licht van de internationale rapporten, gegronde redenen bestaan om aan te nemen dat hij in geval van overbrenging naar Duitsland een reëel risico loopt om in strijd met artikel 3 van het EVRM te worden behandeld.

2.4.2. Tenzij verzoeker het bestaan van een evident nadeel aanvoert, waarbij eenieder onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247) , dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Verzoeker mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat

of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verweerder mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoeker concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198.096; RvS 3 juni 2010, nr. 204.683; RvS 30 maart 2011, nr. 212.332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220.854; RvS 18 september 2013, nr. 224.721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226.564).

2.4.3 Verzoeker verbindt zijn nadeel aan de omstandigheden waarin hij als asielzoeker in Duitsland zal terechtkomen, die volgens hem een schending zal uitmaken van artikel 3 van het EVRM. De uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is inhoudelijk gelijklopend met de inhoud van zijn tweede middel.

2.4.4. Uit de bespreking van het tweede middel hierboven is evenwel gebleken dat geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt, waardoor er *in casu* geen sprake lijkt te zijn van een evident nadeel. Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

3.3 Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

N. MOONEN